



Naše vesnice *SVĚRADICE*

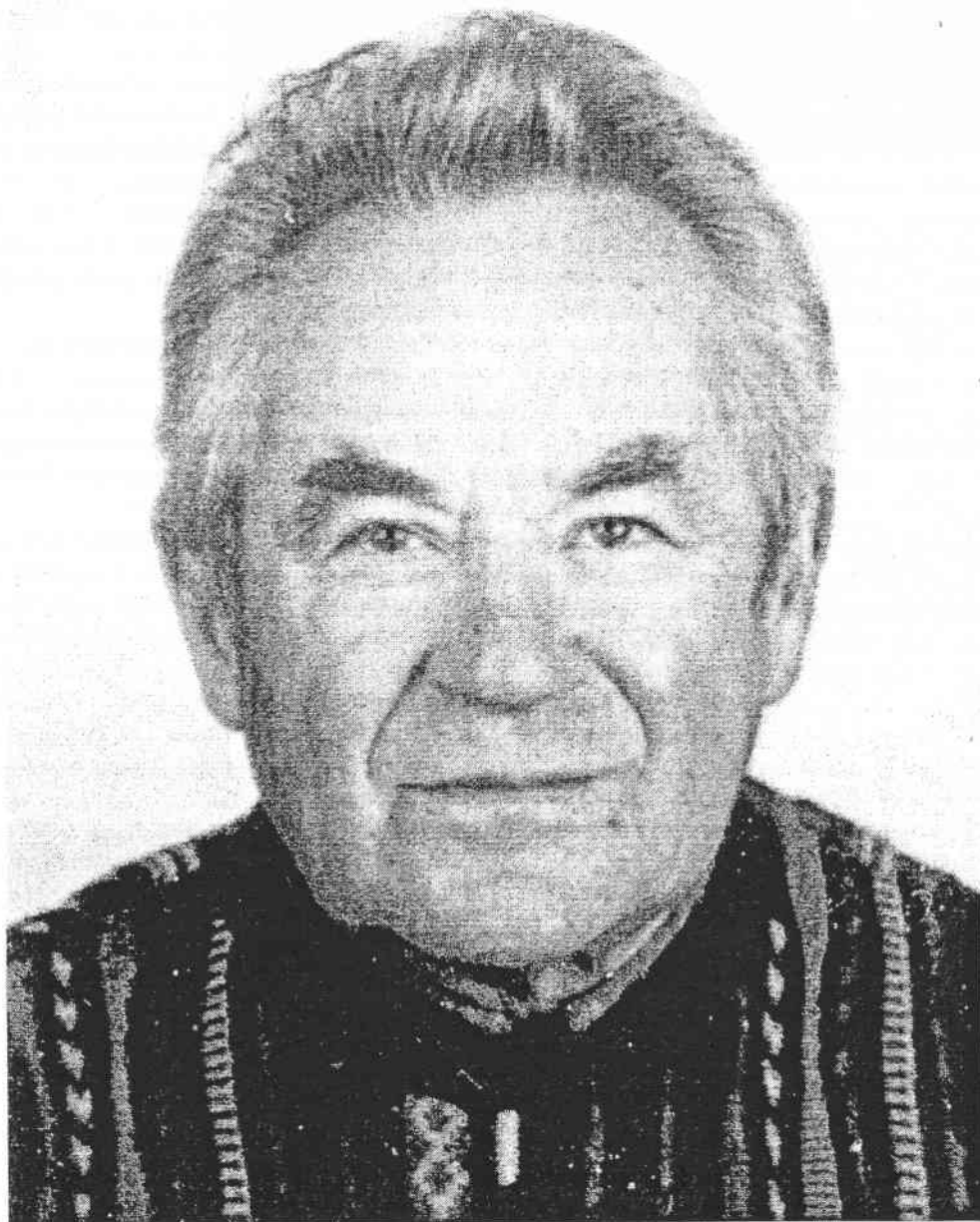


Vážení čtenáři,

dnešní vydání Našich novin věnujeme památce jejich zakladatele a šéfredaktora pana Josefa Smitky, který nás tak nečekaně opustil. Chceme mu za jeho práci pro noviny, za nás a všechny čtenáře, poděkovat. Redakční rada se rozhodla pokračovat ve vydávání Našich novin. Budeme se snažit, aby jejich formální i obsahová úroveň zůstala zachována. Doufáme, že náš bývalý kolega nám bude ze svého nového nadhvězdného působiště i nadále pomáhat a posílat nám do myšlenek ty správné náměty.

Následující, již běžné číslo, by mělo vyjít před svěradickou poutí.

Redakční rada



Pan Josef Smitka se narodil 22. září 1934 ve Svěradicích v rodině soukromých zemědělců. Po vchození obecné a měšťanské školy pomáhal na hospodářství svých rodičů. Spolu s nimi v roce 1952 vstoupil do JZD Svěradice. Poté byl poslán na studie na dvouletou zemědělskou školu do Jindřichova Hradce. Po jejím absolvování zastával funkci agronoma v JZD Svěradice. V roce 1960 byl zvolen předsedou družstva a tuto funkci vykonával do roku 1976. Po sloučení s JZD Velký Bor pracoval ve funkci místopředsedy a vedoucího Technických služeb. V roce 1992 odchází do předčasného důchodu.

Pan Josef Smitka byl zakládajícím členem fotbalového klubu, kde po dlouhou dobu zastával funkci předsedy a sekretáře. Za jeho působení bylo ve Svěradicích vybudováno fotbalové zázemí a položeny základy zdejšího fotbalu. Za dlouholetou činnost převzal letos 14. dubna v Praze Plaketu Dr. Václava Jíry.

Se svojí manželkou Marií vychoval tři syny – Vladimíra, Iva a Josefa. Měl je velice rád a těšil se z každého jejich úspěchu. Velkou radost mu také dělala vnoučata – Šárka, Alenka, Michalka, Danulka, Ivanka a Pepíček.

V důchodovém věku se aktivně věnoval historii své rodné obce, kde působil několik let jako starosta. Byl autorem celé řady knih, které pojednávaly o minulosti Horažďovicka a Sušicka. Věnoval se také sbírání historických lidových předmětů, ze kterých sestavil malé soukromé muzeum. Působil v celé řadě organizací a výrazně se zasloužil o kulturní a společenský rozvoj Svěradic.

Velkou oporou mu v jeho životě byla manželka Marie, kterou velice miloval a se kterou by příští rok oslavili 50 let společného života. Zemřel náhle 14. července 2005.

VZPOMÍNKA NA JOSEFA SMITKU

Dvacátého prvního července letošního roku jsme se rozloučili s panem Josefem Smitkou, kamarádem, přítelem, zasloužilým občanem Svěradic.

Jeho náhlý odchod vyvolal nejen smutek nad ztrátou tak vzácného člověka, ale evokoval i vzpomínky na vše, co bylo spojeno s jeho jménem. Když jsem v roce 1964 nastoupil do funkce ředitele Základní školy pro 1. – 5. ročník ve Svěradicích, byl jsem představen i tehdejšímu předsedovi velice úspěšného zemědělského družstva, Josefu Smitkovi. Po prvních oficiálních kontaktech jsem poznal, že v něm nacházím člověka ochotného pomoci modernizovat vyučovací proces ve zdejší škole. S jeho pomocí a pochopením ostatních členů vedení družstva jsme získali pro školu první televizi, za odborné pomoci pana Karla Broučka a finančního příspěví družstva se podařilo ve škole vybudovat jedno z prvních sluchátkových zařízení v rámci okresu. Tento způsob výuky, velice vhodný pro malotřídní školy, zefektivnil úroveň vyučovacího procesu ve svěradické škole. Za pomoci Josefa Smitky a přičiněním tehdejších žáků jsme posupně pro školu získali filmovou kameru i promítací přístroj. I tuto techniku jsme využívali pro zkvalitnění vyučování. Např. natočený dokument k učebnímu tématu „Práce na poli“, přiblížil žákům konkrétní činnost členů svěradického družstva při setí, sklizni a podzimních pracích.

Nemohu zapomenout na aktivity a pomoc Josefa Smitky při organizování školních akcí. Významně přispěl k zajištění akce SRPŠ při společném výletu rodičů a žáků do autokempinku Annín, zájezdu na lyže a saně do Železné Rudy, výletu parníkem po Orlické přehradě i k památnému vyhlídkovému letu staříčkým Iljušinem nad hrady a zámky Středočeského kraje. Se jménem Josefa Smitky byla spojená i pomoc, kterou družstvo poskytovalo školnímu kroužku včelařů i družstvu lehké atletiky, které obhajovalo dobré jméno svěradické školy v lehkootletických soutěžích škol.

Jako správce školy jsem musel zajišťovat i údržbu školní budovy. A bylo-li nejhůře, vždy jsem našel pochopení a pomoc u Josefa Smitky. S jeho jménem je spojeno i vybudování první školní jídelny v tehdejší „Kovárně“.

Vzájemná spolupráce velice rychle přerostla z oficiálních kontaktů v opravdové a nezištné přátelství, které se přeneslo i na naše rodiny a neskončilo naším odchodem ze Svěradic v roce 1967. Pokračovalo a vydrželo až do dnešních dnů. Vždy jsme se rádi s manželkou vraceli do Svěradic, ke Smitkům i ostatním kamarádům z naší „party“. Obdivovali jsme vše, co bylo od našeho odchodu ze Svěradic vybudováno. Upravená náves, opravená škola, kaplička, nový kulturní dům, prodejna, renovovaný „Kostelík“, nově postavená víceúčelová budova místní samosprávy, „raketový“ vzestup družstva kopané až do II.NFL. Za tím vším jsme vždy vnímali aktivitu i obětavost Pepi Smitky. Byl to příkladný patriot, milující svoji obec i její obyvatele.

Nelze nezapomenout jeho zásluh o rozvoj regionální historie. Vzpomínám si na počátek jeho „historického bádání“. Stáli jsme spolu nad vykopanou starou studnou na dvoře u Smitků přebírali úlomky nádob, které byly později odborníky datovány o několik století zpět. Ani jsem v tuto chvíli nemohl tušit, že tento první nález vyvolá později u Pepi takový zájem, který jej dovede až ke členství ve významných institucích jako jsou např. Česká archeologická společnost v Praze. Z ryzího amatéra se vlastní pilí a studiem stal uznávaným znalcem regionální historie nejen Svěradicka ale celého Prácheňska. Mnohé publikace zabývající se historickým vývojem obcí, svědčí o vysoké odborné úrovni autora Josefa Smitky. Jeho sběratelská činnost vyústila ve vybudování vlastního muzea, kde si návštěvníci připomínají již dávno zapomenuté předměty ze života lidí na vesnici. Nelze vyjmenovat vše, co Pepa Smitka ve svém životě dokázal.

A tak si přeji, aby jeho obětavé dílo, jeho obětavá práce pro Svěradice, nedošla k zapomnění a věřím, že zastupitelstvo obce a místní občané najdou vhodný způsob, jak trvale ocenit význam a zásluhy svého rodáka, Josefa Smitky, o rozvoj a propagaci obce.

Paed Dr. Jan Kaše, bývalý ředitel svěradické školy

JOSEF SMITKA A FOTBAL VE SVÉRADICÍCH

Svéradický fotbal a jméno Josef Smitka jsou synonymem obrovského sportovního úspěchu který nemá v Plzeňském kraji a pravděpodobně ani v celém Česku obdoby. V malé vesničce z cca 300 obyvateli se podařilo něco, po čemž touží daleko větší vesnice a města celá desetiletí, totiž postup z nejnižších soutěží až do třetí nejvyšší, což v tomto konkrétním případě byla tehdejší II. ČFL! Ale to se musíme vrátit na úplný začátek.

V roce 1953 a to přesně 18. srpna zakládá pan Josef Smitka společně s pány Josefem Vyšehradem, Miroslavem Turkem a Václavem Kandrem Tělovýchovnou jednotu SOKOL Svěradice a stává se zároveň jejím prvním předsedou. Tady se zrodil počátek pozdějších velkých úspěchů, ale samozřejmě, že začátky byly nesmírně těžké a nezdárka se stávalo, že nákup nejn nutnějších fotbalových rekvizit hradili funkcionáři z vlastních kapes. Po překonání počátečních potíží se chod klubu stabilizoval a v r. 1960 se podařilo panu Smitkovi za spolupráce p. Pavlovského zajistit dotaci u tehdejšího KV ČSTV ve výši tehdy nevídaných 25.000,- Kč a firma



pan Josef Smitka s manželkou Marií na předávání cen Dr. Václava Jíry v Praze

ARMASTAV Chanovice provedla výstavbu nových kabin. V dalším roce se rozjíždí a výstavba nového hřiště a pan Smitka zajišťuje nejen pomoc místního JZD, ve kterém v té době již pracuje, ale daří se mu rovněž sehnat další finanční dotaci ve výši 15.000,- Kč od OV Klatovy. Pak následuje mnoho hodin tvrdé práce, které se účastnili desítky „svěradáků“ a výsledkem pak v roce 1962 bylo otevření nádherného areálu, kterým se v tehdejší době mohl pyšnit jen málokdo.

V roce 1966 stál pan Josef Smitka u historicky prvního zahraničního zájezdu našich fotbalistů, který se uskutečnil do bývalé NDR v rámci spolupráce s oddílem BSG TRAKTOR Neundorf. Zájezd se povedl jak po stránce organizační a sportovní, tak i po kulturní a společenské a dlouhá léta se na něj vzpomínalo.

Až do roku 1974 se „A“ mužstvo Svěradic pohybovalo v okresních soutěžích a občas se mu podařilo nakouknout i do I.B třídy, ale vždy jen na jeden rok. To se vše změnilo v období 1974-1976, kdy přichází jako trenér Stanislav Pavlovský a po něm jeho otec František Pavlovský. V té době pracuje pan Smitka jako sekretář a má velkou zásluhu na příchodu této dvojice. Současně s nimi spolupracuje na posílení kádru a výsledkem je, že v sezóně 1975-76 se konečně mužstvu daří udržet v I.B třídě a zde je právě počátek více než dvacet let trvající slavné éry svěradického fotbalu. V roce 1978, kdy se slavilo 25 let od vzniku klubu, přibyl další důvod k oslavě a to postup do I.A třídy. O dva roky později tj. v r. 1980, se v polovině června v regionálních novinách objevují titulky „Svěradice jdou do krajského přeboru“ a malá obec na okraji Klatovského okresu opět slaví. Následující 3 roky se kupodivu nepostupuje, ale pak přichází další velký mezník, tím je rok 1984 a nevídaný postup do divize a vstup do opravdu elitní republikové soutěže. A to nebyla ještě konečná, v roce 1988 přichází již na začátku článku zmiňovaný vrchol a tím nepochybně byl postup do celostátní II. ČFL. Rozhodující zápas o postup tzv. „zápas století“ se odehrál v pražském „Edenu“ a přinesl našemu klubu neopakovatelný úspěch, který bude navždy zapsán v historii českého fotbalu.

Na výše popsaných úspěších se podílelo mnoho fotbalistů, mnoho funkcionářů, trenérů, ale jen jeden člověk prošel těmito roky opravdu impozantně a určitě se mnou budete všichni souhlasit, když ho postavím úplně nejvýš – pan JOSEF SMITKA. On to byl, kdo oddíl spoluzakládal a stál u jeho prvních krůčků, on má největší podíl na výstavbě nového hřiště a celého areálu, on stál v počátcích slavného období u příchodu p. Pavlovského a posléze se s ním podílel na obrovském posílení hráčského kádru, on organizačně zajišťoval veškeré kulturní a společenské akce v rámci fotbalového klubu, on Asi by nám tato stránka nevystačila na výčet všeho co všechno pro fotbal, a to nejen ve Svěradicích udělal. Že o jeho práci věděli i na jiných místech svědčí to, že mu letos v Praze byla udělena cena, která se dává opravdu jen výjimečným osobnostem v oblasti fotbalu a tím je „Čestná plaketa dr. Václava Jíry“. Bohužel to bylo ocenění poslední. Jeho odkaz je ale natolik silný, že ani jeho smrt nedokáže zpřetrhat fakt, že jeho jméno navždy zůstane v našich srdcích.

JEŠTĚ TU BYL



*pan Josef Smitka u kapličky sv. Václava na Kostelíku
společně se spolustaviteli (zleva) Willi Petschem,
Janem Kozou a Gerhardem Pleyerem*

štreky. Ale nezoufám si. V novém světě nekonečna budu mít nekonečné možnosti nekončících aktivit, které mi budou znesnadňovat hlavně vzpomínky na Vás všechny, které jsem měl rád."

bim bam bim bam

mot

VERNISÁŽ V KADOVĚ

Pan Josef Smitka byl člověk s mnoha zájmy a mimo jiné sbíral i staré zemědělské stroje a náčiní našich předků, které měl ve svém soukromém muzeu ve špýcharu ve Svěradicích. V poslední dny jeho života se mu povedla věc, po které toužil a to přemístit svoji sbírku do většího a suchého prostředí. Smluvil se s majiteli staré tvrze v Kadově (směrem na Blatnou), panem Pavlem Stejskalem a Václavem Havlíkem a zatím do jedné prostorné místnosti společně se svojí manželkou Marií a manželi Janem a Petrou Kozovými nainstalovali staré náčiní, také oděvy, které zapůjčila paní Karešová z Komušína. Slavnostní vernisáž k otevření se konala v pátek 8. července, kam byli pozváni přátelé a známí pana Smitky. Vernisáž byla dokonalá, ostatně jako všechno co dělal, i s výkladem k historii samotné tvrze a její získání novými majiteli. Pan Smitka byl šťastný hlavně za to, že výstava bude stálá a denně otevřená pro širokou veřejnost. Plánoval zmíněnou expozici obměňovat jakoukoli zručností místních občanů v rámci obcí Prácheňska.

jka

Vážený občané,

děkuji Vám všem, kteří jste se přišli naposledy rozloučit s mým milovaným manželem do blatenského krematoria. Prosím vzpomínejte ne něj jako na dobrého občana, který měl rád své rodné Svěradice, milovaný Kostelík a okolní krajinu. Kamarádi si budou připomínat jeho přátelskou povahu, jeho optimismus, který rozdával kolem sebe.

Moje rodina si uchová v srdci vzpomínku na hodného a obětavého manžela, tatínka a dědečka.

Děkuji přátelům za slova útěchy v tak těžké chvíli, za projevy soustrastí a květinové dary.

Marie Smitková, manželka

Vydává Obecní úřad ve Svěradicích. K tisku připravuje redakční rada ve složení:

Václav Dušek (vdu), Jindřiška Kalabzová (jka), Jan Koza (jpk), Ing. arch. Tomáš Straňák (mot),
Ing. Marie Šulcová (maš), Marie Vojtová (mav), Ing. Rudolf Nejedlík (run)

Počet výtisků: 200. Neprodejné